

HET REGENT *Zonnestralen*

Regenboogkinderen heten ze: kinderen die geboren worden nadat hun ouders een baby verloren tijdens de zwangerschap. Als zon na een zware regenbui. Maar kun je nog wel genieten van je zwangerschap als het eerder zo vreselijk misging?

TEKST RENÉE BROUWER FOTOGRAFIE KIM KRIJNEN STYLING PAULA SCHOUTEN VISAGIE CORINNE VAN DER HEIJDEN

Ik porde in mijn buik tot ik haar weer voelde

INGE (29) verloor op 16 juni 2018 haar zoon **SEM** met 39 weken zwangerschap. Drie maanden geleden werd ze moeder van dochter **STEFFIE**.

HIJ WAS PERFECT 'Ik was negenendertig weken zwanger toen de weeën begonnen. Ineens zei de verloskundige dat ze geen hartslag kon vinden. Met spoed moest ik naar het ziekenhuis. Daar bleek dat Sem was overleden. Ik heb geschreeuwd. Gehuild. Maar ondertussen had ik acht centimeter ontsluiting en moest ik bevallen. Ik was lamgeslagen, woedend. Ik kon niet geloven dat dit ons overkwam. Huilend ving ik de weeën op. Het was het moeilijkste dat ik ooit heb gedaan, maar ik zette de knop om. Voor Sem. Hij leek precies op mijn vriend. Hij was perfect. Waarschijnlijk was hij pas een paar uur voor de bevalling overleden. Later bleek uit tests dat mijn placenta niet goed was ontwikkeld. Door de heftige weeën en een niet goed werkende placenta is er zuurstoftekort opgetreden bij Sem.'

MOOI AFSCHEID 'We waren ouders geworden, hadden een prachtige zoon, maar we konden hem niet zien opgroeien. We trokken hem het pakje aan dat ik al weken eerder had uitgekozen en namen hem mee naar huis. Ondanks het verdriet was het fijn hem in zijn wiegje te kunnen leggen. We hebben Sem veel vastgehouden en foto's van hem gemaakt. Ik stopte al mijn gevoel in het regelen van een mooi afscheid. Toen de drukte een beetje voorbij was, vond ik troost in onze hond. Kilometers heb ik met haar gewandeld, mijn moederliefde kon ik bij haar kwijt. Ik miste en mis Sem vreselijk. Tegelijk wilden we voor een tweede kind gaan. Niet iedereen begreep dat. Maar wij hadden een kinderwens, die verdween niet omdat onze zoon was overleden. Vier maanden na Sems geboorte bleek ik weer zwanger. Zestien weken zelfs al.'

VOORZICHTIG GENIETEN 'Vanaf het moment dat ik Steffie voelde, was ik soms gespannen als ze even niet bewoog. Dan porde ik in mijn buik tot ik haar weer voelde. Ik heb bewust geen doppler gekocht; ik was zeker in de stress geraakt als ik even geen hartslag zou horen. Gelukkig waren de controles bij de gynaecoloog steeds goed. Ik probeerde voorzichtig te genieten. Zo ging ik naar de Negen Maanden-beurs en kocht ik na de twintigwekenecho nieuwe babyspullen, deze keer voor een meisje. Met achtendertig weken werd ik ingeleid. Langer wachten durfde ik niet. Steffies geboorte was dubbel. Ik was heel blij, maar dacht ook aan Sems geboorte iets meer dan een jaar ervoor. Ze leken op elkaar. De foto van Sem hangt thuis naast die van Steffie. Ik ben trots op allebei mijn kinderen.' →

Ik voel dat het met deze baby wel goed zit

KIMBERLEY (32) verloor op 21 juli 2018 haar tweelingdochters **ISA** en **ZOË** na 22 weken zwangerschap. Momenteel is ze 26 weken zwanger van een dochter.

ONZE MEISJES 'Isa en Zoë waren tweeëntwintig weken en een dag, maar al helemaal af. Ze hadden haartjes, nageltjes, fijne gezichtjes... Het verbaasde me hoe mooi ze waren. Ik had ze in m'n armen en zag dat ze precies op elkaar leken. Hun geboorte en overlijden is het zwaarste dat ik ooit heb meegemaakt, maar het was ook een bijzondere dag. Door Isa en Zoë werden mijn man en ik voor het eerst ouders. Wat waren – en zijn – we trots op ze. Isa en Zoë waren een monoamniotische tweeling; ze deelden een vruchtzak en placenta. De helft van deze zwangerschappen loopt niet goed af, omdat de navelstrengen verstrikt raken. Toch groeiden onze meisjes boven verwachting goed. In de zestiende week kreeg ik ineens zenuwpijn door de snelle groei van mijn baarmoeder. Weken liep ik met verschrikkelijke pijn. Met tweeëntwintig weken had ik plotseling verhoging en kreeg ik zo veel buikpijn dat ik naar het ziekenhuis moest. Daar kreeg ik morfine. De pijn verdween, maar er kwamen buikkrampen voor in de plaats. Weeën, bleek later, maar dat had ik toen nog niet door. De volgende middag braken mijn vliezen. Isa en Zoë overleefden de vroeggeboorte helaas niet.'

GROTE LEEGTE 'Achteraf bleek de pijn die ik al die tijd had een beknelde zenuw in m'n buikwand te zijn. Het had niets te maken met het feit dat Isa en Zoë een placenta en vruchtzak deelden. Een samenloop van omstandigheden en vooral veel pech. Gelukkig betekende het ook dat er geen genetische afwijkingen waren; de kans dat dit nog een keer zou gebeuren, was minimaal. Hoewel ik ontzettend verdrietig was, hadden we nog steeds een grote kinderwens. We namen zes maanden de tijd om mentaal te herstellen en mijn lijf te laten herstellen, daarna besloten we om weer voor een kindje te gaan. Niet ter vervanging van Isa en Zoë, dat kon niet, maar ik voelde zo'n grote leegte. Ik was blij weer zwanger te zijn, maar dacht ook: blijft dit kindje wél zitten?'

OPGELUCHT ADEMHALEN 'Inmiddels ben ik over de helft en het gaat hartstikke goed. Natuurlijk ben ik af en toe bang, maar ik wil me niet laten leiden door angst. Dat verdient dit kind niet. Toch ben ik blij dat ik voorbij die vierentwintigwekengrens ben, want dat betekent dat artsen er alles aan doen om haar in leven te houden als ze geboren wordt. Maar daar ga ik niet vanuit. Ik voel dat het met haar goed zit. Ik kan eindelijk genieten en ik kan niet wachten totdat ze er is.' →

Florine heeft recht op het verdriet dat ik soms nog voel

JORIEN (36) verloor op 22 januari 2018 haar dochter **FLORINE** met 24 weken zwangerschap. Op 17 juli 2019 beviel ze van **BORIS EN EVA**. Ze heeft ook een zoon: Thomas (3).

SECOND OPINION 'Zwanger worden is voor mij en mijn man niet vanzelfsprekend. Via ICSI is het ons alle drie de keren gelukt. De zwangerschap van Florine was er een met veel complicaties. Met zes weken kreeg ik een zware bloeding en veel krampen. Florine bleek er gelukkig nog te zitten. Toch bleef ik sindsdien alert. Pas na veertien weken was ik een beetje relaxed. Helaas bleek twee weken later dat Florine heel weinig vruchtwater had. Een halve week later was er zelfs niks meer. Florines nieren zagen er niet goed uit en daar kon niemand iets aan doen. Volgens de artsen had ze geen pijn, maar je kon wel op de echo zien dat hoe minder vruchtwater ze had, hoe meer ze klem kwam te zitten. Hoewel Florine fysiek verder kon groeien zonder vruchtwater, konden haar longen zich niet ontwikkelen. Plotseling moesten we nadenken over het afbreken van de zwangerschap. Een moeilijke keuze en daarom vroegen we een second opinion. Het zag er niet goed uit, maar misschien kon het op de een of andere manier toch stabiel blijven. We besloten ervoor te gaan. Elke week kreeg ik controles en werden we heen en weer geslingerd tussen hoop en vrees.'

VIER KINDEREN! 'Met tweeëntwintig weken bleken Florines nieren niet meer te werken. De zwangerschap werd afgebroken. Met vierentwintig weken werd ze geboren. Ze was prachtig en heeft tegen alle verwachtingen in nog tweeëntwintig minuten geleefd. Na haar overlijden wilden we vrij snel voor een derde kind gaan. Een klein half jaar later deden we de eerste ICSI-poging. Helaas kreeg ik twee miskramen. We hadden nog één poging. Mentaal had ik er al vrede mee dat het bij twee kinderen zou blijven, één bij ons thuis en één in ons hart. Maar toen bleek ik zwanger van een twee-eiige tweeling! Vier kinderen werden het dus! We waren zo blij.'

GELUKKIG GEZIN 'Natuurlijk was ik deze zwangerschap angstig. Mijn man en ik hadden ons ingesteld op negen maanden lang vol angsten, maar dat viel mee: de kinderen groeiden goed en ik voelde me geruster. De hoeveelheid vruchtwater werd goed in de gaten gehouden. Met zevenendertig weken werden Boris en Eva geboren. We zijn een gelukkig gezin met Florine voor altijd in ons hart. Er zijn nog steeds momenten dat ik verdrietig om haar kan zijn, daar heeft zij ook recht op. Maar Boris, Eva en Thomas hebben ook recht op mijn blijdschap en die emoties kunnen wat mij betreft naast elkaar bestaan.' →

Ik heb het ergste meegemaakt, nu kan ik alles aan

MARJOLEIN (32) verloor op 23 januari 2019 haar zoon **BOÀZ** na 20 weken zwangerschap. Momenteel is ze 26 weken zwanger van een dochter. Ze heeft nog een zoon (11) en een dochter (7).

VERRADEN 'Elke week is er weer één. Stiekem ben ik al aan het aftellen naar de uitgerekende datum. Het duurde even voordat ik weer vertrouwen had in mijn lijf. Dat lijf had me verraden, zo voelde het. Hoewel ik de dood van Boàz op geen enkele wijze had kunnen voorkomen. We hadden net de twintigweken-echo gehad en die was helemaal goed. Ik voelde Boàz al bewegen. Maar op een dag niet meer. Een beetje ongerust belde ik de verloskundige, maar zij maakte zich niet direct zorgen. Bij twintig weken kon het heel goed een dag wat rustiger zijn. Toch wist ik dat er iets mis was. Ik mocht langskomen bij de verloskundige en daar bleek Boàz te zijn overleden. Zijn navelstreng was om zijn nek gedraaid. Iets wat bijna nooit voorkomt halverwege de zwangerschap.'

WEKELIJKSE ECHO 'Vier maanden na het overlijden van Boàz was ik opnieuw zwanger. Het was zeer welkom, maar we waren er niet bewust mee bezig. Nu ik onze dochter meer en meer voel bewegen, groeit het vertrouwen. Ik denk dat ik pas echt rust krijg als ik haar voldragen en wel in mijn armen heb. Gelukkig heb ik een goede band met mijn verloskundige. Zij heeft me bij al onze kinderen begeleid. Als ik me zorgen maak, kan ik direct bij haar terecht. In het begin kreeg ik elke week een vroege echo en vanaf het moment dat het hartje begon te kloppen, werd er wekelijks met een doptone geluisterd. Op zich hoeft een wekelijkse echo niet, maar vaak doet de verloskundige er toch een. Dat stelt me steeds weer gerust.'

HECHTER ALS GEZIN 'Boàz leek precies op zijn grote broer en zus. Alles zat erop en eraan. Hij was prachtig, hij hoefde alleen nog maar te groeien. Ik voelde me leeg, verdrietig, maar moest ook door voor mijn andere kinderen. Zij waren elf en zeven en hadden mij ook nodig. Ik ben rationeel, maar dat neemt de pijn en het verdriet natuurlijk niet weg. Onze kinderen hebben we veel betrokken bij het overlijden van Boàz, ze hebben hem vastgehouden en we hebben gezamenlijk afscheid van hem genomen. We praten nog veel over hem; hij hoort echt bij ons gezin. Boàz heeft mijn leven veranderd. Voor zijn komst ging ik er graag op uit, nu blijf ik liever thuis. Ook zijn we als gezin nog hechter geworden. Dat zijn de mooie dingen die hij ons heeft gebracht. Het was verschrikkelijk om Boàz te verliezen, maar gek genoeg heeft hij mij ook kracht gegeven. Vaak denk ik: ik heb het allerergste meegemaakt, nu kan ik alles aan.' ♦